

einatustiga linna, ikka kúl söma = wahhe aeg ärra lähheb, enne kui rahha saab kokko-
arwatud."

Miño mele järrele se kōne wägga olli; kes koolmeister oma ammetid mitte ei ea me-
lega kule kudetawat! söbber kōrtsimees nikkus-
tas pead öiete maddalast ja ütles: noh, kui
sedda wisi on, jägo siis teile õigus.

Miña wōtsin jälle kohhe ussust kinni ja
küssisin: „küllamees, sa olled paljo inimesste ol-
lemist ja elokorda näind, mis usk kúl kōige
parrem peaks ollema?" Mees tõmbas silma-
kulmud kokko ja watas kaunist pungiste miño
otsa, üteldes: „kudda siis meil süddant ei olle
ütelda, et meie oma usk se kōige parrem on!"

Kōrtsimees jälle agga wangutas pead ja
solkis ulka: „Lühhi kōik, kas üks usk ni ea
ei olle kui teine!"

Wōera silmad selle sõna peale akkasid kui
wālku löma ja nago olleks ta tahtnud willet-
sat oma silmadega mahha pista, ütles ta wal-
jo älega: „Siña kōlbamata! Kes issa ehk emä
otsa süllitab ehk oma õppetajat söimab, mis
sa sellest inimesest mõtled? Agga eks se olle
so usk, kes so süddant jo lapse põlwees on
kaitsend, kes so meelt ikka õige te peale on
juhhatand, kes kurbuses so koormakergitaja,
ja willetsuses so nõuandja olli — ja tedda

tahhad sa laita? „Nende wiljast peate teie
neid tundma", ja: „ea pu ei wõi pahha wilja
kanda, egga pahha pu wõi head wilja kanda"
— nõnda Önnisteggija isse õppetäs, ja kui
usku usso kōrwa tahhad panna, siis wata,
mis usk inimesest on teind. Mina julge süd-
damega wōime küssida: kas meie rahwa ulgas
kaelaleikajaid ja obbosewargaid on? kui kelle-
gi kael on mahhaleigatud ehk obbone warrastud,
kas kurjateggija meie ulgas on? Austa oma
usku ja pea tedda kinni, kes sind ei kela
Zumala sõna so oma keles luggemast ja kes
sulle lubba annab igga rea järrel küssida:
mis se on? *)

Selle selletusega olin miña rahkul ja ka
Andrese mele järrele ta wōis olla, sest ta nik-
kutas peaga ja ütles: kúl se seddawisi on!

Ollime agga wast selle juttuga wahmis,
astus trop inimesi tuppa, kes Niast taggasi
tulliwad. Olliwad seal känd, omale parre-
mat maad pallumas ja parremat usku. Sest
asjast siis enam ei olnd paljo tarwis kōneledda.

Selle juttustamise jättan siin polele. Meie
weel mõndagi teist asja se kord sahkasime,
mis ehk tullesal aastal wōin arwada. Ehk
kulen ka oma kaimo Lohkwa Dawedi ehk
Nawwa Jürri käest, kudda se jut nende melest
olli, ehk wōin siis ka oma jutto wārki par-
randata.

1) Loe: 2. Timot. 4. 3 ja 4.